

at vort Land skal blive et søgt Tilflugtssted for saadanne Personer, som har Interesse i at søge derhen, hvor den lyseste Fremtid vinker, vel at mærke den Fremtid, som man ikke selv skal bidrage til at skabe sig.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg takker Udvalget for dets Arbejde paa at gøre Lovforslaget bedre. Arbejdet har jo fundet Udtryk deri, at man har stillet 3 Ændringsforslag, og jeg har tiltraadt dem alle. Desuden har Udvalget i Betænkningen rettet nogle Henstillinger til mig, og om disse Henstillinger vil jeg, navnlig paa den Foranledning, som Diskussionen har givet, sige nogle Ord.

Man siger for det første, at i al Almindelighed bør man lette Generhvervelsen af dansk Indfødsret, som er gaaet tabt ved Ægteskab, Naturalisation i Udlandet eller paa anden Maade. Det kan jeg ganske tiltræde. Man siger for det andet: I Tilfælde, hvor særlige Forhold hindrer en Person, som har tabt sin danske Indfødsret, i at tage varigt Ophold i Riget, bør man dispensere fra den derom gældende Regel, naar særlige Omstændigheder taler derfor og i øvrigt de almindelige Regler iagttages. Ogsaa dette kan jeg bifalde. Jeg kan ikke se, at disse to Henstillinger, hvis de nøje følges, i og for sig vil betyde noget nyt.

Vi staar jo saaledes overfor de aarlige Indfødsretsloves Udarbejdelse, at vi kun har de Direktiver, som findes i Lovgivningen, sammenholdt med de almindelige Regler, som vi rent administrativt har opstillet, og som vi naturligvis betragter som en Rette-snor, der bør følges, idet man fornuftigvis ikke kan give Indfødsret alene efter en subjektiv Opfattelse, men maa have visse bestemte Regler at gaa efter, ikke mindst under Hensyn til den stærke Paavirkning, som baade ministerielle Kontorer, Rigsdagsmænd og den paagældende Minister kan være Genstand for, naar Talen er om at faa Folk optaget paa de aarlige Indfødsretslove. Men det er ogsaa mit Indtryk, at vi ved Siden af at følge bestemte Linier, som er rigtige, stort set, dog viser en saadan Liberalitet ved Bedømmelsen af de enkelte Tilfælde, at der ikke med virkelig Grund, alle Forhold taget i Betragtning, kan gøres Indvendinger mod den Maade, hvorpaa Indfødsret meddeles her i Landet. Denne min Opfattelse har jeg ogsaa gjort gældende i Udvalgene baade i Landstinget og Folketinget, hvad ærede Medlemmer, som har været med i disse Udvalg, vil kunne bevidne.

Endelig henstiller man i Punkterne 3

og 4 noget, som bliver noget vanskeligere at haandtere. Man henstiller i Punkt 3, at der i Reglerne om Optagelse af Ansøgere, der har erholdt offentlig Understøttelse med Fattighjælps Virkning, hvor der almindeligt nu kræves et Forløb af 20 Aar efter Hjælpens Modtagelse, uanset om Hjælpen er tilbagebetalt eller ej, ikke fremtidig kræves længere Frist end den, der almindeligvis forlanges for at tilstaa Udlændinge dansk Indfødsret. Det vil altsaa sige, at for Svenskeres og Nordmænds Vedkommende skulde Forholdet være det, at der ikke skulde være hængaet mere end 10 Aar, fra de havde modtaget Fattighjælp, til de kunde faa Indfødsret, og for andre Udlændinge 15 Aar, medens Reglerne jo nu er noget anderledes. Af Betænkningens Bilag 1 vil man jo se, hvilke Regler vi stort set følger.

Ifølge det Kendskab, jeg har til Indfødsrets Givelse, dels derved, at jeg har skrevet mange Indfødsretsansøgninger for Folk gennem næsten en Menneskealder, idet der som bekendt paa Bornholm levede mange Svenskere, som efterhaanden søgte at faa dansk Indfødsret og ogsaa fik det, dels ved at deltage i Udvalgsarbejdet med de aarlige Indfødsretslove, gaar min Erfaring ud paa, at der tages vidtgaaende Hensyn til de personlige Momenter, som kommer i Betragtning: om Fattighjælp er eftergivet, eller den er tilbagebetalt, og om vedkommende har nydt den offentlige Fattighjælp under saadanne Omstændigheder, at man kan sige, at det er ham ikke tilregnelige Aarsager, saasom Sygdom, Forhold i Familien, som kan have bevirket, at vedkommende er kommet i en særlig vanskelig Stilling og derfor har faaet Fattighjælp af rent midlertidig, forbigaaende Karakter. Alt i alt er det min Opfattelse, at man hidtil har taget vidtgaaende Hensyn.

Det, som da nu kommer i Betragtning, er, at man vil opstille en Regel, hvorefter man skal gaa meget længere ned med Hensyn til det Aaremaal, som almindeligvis skal være hængaet, inden der gives Indfødsret til saadanne Personer, som af en eller anden Grund har modtaget Fattigunderstøttelse.

For Punkt 4's Vedkommende er Sagen ikke saa lidt alvorligere, idet der her er Tale om at se gennem Fingre med, at de vedkommende er kommet paa Kant med Loven paa saa grov en Maade, at det drejer sig om vanærende Straf. Ogsaa for disse Personer har vi Regler, som findes i det allerede nævnte Bilag. Almindeligvis forlanges der, som man vil se, at Andrageren maa have ført en hæderlig Vandel, og i denne Henseende er det ikke tilstrækkeligt,